

Els primers anys de vida matrimonial

En iniciar la convivència amb una altra persona es fan palesos costums i maneres de veure la vida diferents i arrelats profundament que cal respectar i acceptar. En aquest editorial es suggereix com posar bons fonaments en els primers anys de matrimoni.

25/07/2016

La decisió està presa. El festeig, el període de verificació de l'amor ha complert la missió i ha permès

exclamar: és ell!, és ella! Durant aquest temps, els promesos s'han ajudat a adquirir les virtuts necessàries per aconseguir la posterior comunió matrimonial de vida i per vida.

No ens hem enamorat d'un retrat robot precuinat en la imaginació. Si fos així, hauríem bloquejat l'experiència de l'amor, perquè l'amor sorgeix sempre com una revelació, com una crida inèdita i imprevisible; per això és meravellós. Hi ha algú real davant nostre i s'inaugura una tasca apassionant: el descobriment gradual de l'altre. Estimar, en certa manera, és desvetllar i descobrir al davant l'estimat o l'estimada.

La tasca d'estimar, que és una liberalitat, és també un art que implica un programa per a la vida sencera. "**Primer, que us estimeu molt** (...) -recomanava sant

Josep maria-. *Després, que no tingueu por de la vida; que estimeu tots els defectes mutus que no són ofensa de Déu*". I més endavant: *"ja t'han dit, i ho saps molt bé, que pertanys al marit, i ell a tu"*. En aquest mateix sentit aconsellava: *"pregueu una miqueta junts. No gaire, però una miqueta cada dia. No li tiris mai res a la cara, no li vagis amb menudeses mortificant-lo"*[1].

Als primers anys de matrimoni concorren dos perfils psicològics, dues biografies personals, dues cultures familiars, dos estils que cal acoblar. No es tracta de demanar a l'altre que s'anul·li per a nosaltres. "Si el marit s'anul·la, què em queda per estimar?"[2]. Al matrimoni no perdrem la nostra personalitat, sinó que guanyem una personalitat nova, la de la nostra dona o el nostre marit.

Educació sentimental per l'amor

L'educació sentimental en els primers mesos i anys de vida en comú és d'importància vital. Cada cònjuge, com qualsevol persona, experimentarà major sintonia amb aquelles maneres de fer (ordre, horaris, seqüències, rutines familiars, vigències socials, normes d'educació, maneres d'estar i modals, disposició de les coses de la casa, de la taula, l'armari, etc.) pròpies de la seva família d'origen, perquè en elles ha educat els sentiments. Podrà haver discrepat en mil assumptes amb els pares, però els sentiments han estat modelats per aquesta biografia familiar prèvia inesborrable, i en aquests hàbits i rutines se sentirà més còmode.

Des del moment en què ens vam casar, hem de fer tabula rasa d'aquestes preferències no per anul·lar-les, insisteixo, sinó per posar-les al mateix nivell que aquelles que la dona o el marit

aportin al matrimoni. Tot això neix d'una confiança mútua, reflex de la confiança que Déu ha posat en cada un de nosaltres.

Comentant el capítol segon del Gènesi sobre la creació, ensenya el Papa Francesc: "Així era l'home, li mancava quelcom per arribar a la plenitud, li mancava la reciprocitat". La imatge de la «costella» "no expressa en cap sentit inferioritat o subordinació, sinó, al contrari, que home i dona són de la mateixa substància i són complementaris i que tenen també aquesta reciprocitat. (...) Suggereix també una altra cosa: per trobar la dona -i podem dir per trobar l'amor en la dona-, l'home primer ha de somiar-i després trobar-la.

La confiança de Déu en l'home i en la dona, als qui confia la terra, és generosa, directa i plena. Es fia d'ells. Però vet aquí que el maligne

introdueix en el seu cor la sospita, la incredulitat, la desconfiança. (...)
També nosaltres ho percebem dins nostre moltes vegades, tots. El pecat genera desconfiança i divisió entre l'home i la dona"[3].

El nosaltres en què el matrimoni consisteix cal construir-lo amb les vivències personals de cada un dels dos, sense atorgar a priori més valor a les experiències d'un o altre. Entre els dos hem d'anar contrastant-les i decidir les noves maneres que constituïran el nostre projecte comú, i les nostres petites "tradicions" familiars. I és que el matrimoni no consisteix en conviure amb algú que se sumi al nostre propi projecte personal, sinó en elaborar juntament amb aquesta persona allò que serà el nostre únic i irrepetible projecte matrimonial, que després haurem de defensar davant de tots, fins i tot davant els més propers.

Aquest posicionament respectuós davant la cultura familiar del cònjuge serà una ajuda valuosa a l'hora de relacionar-nos amb la família política. El tracte i l'afecte degut a la família de la dona, o del nostre marit, s'aquilotaran amb el coneixement delicat de l'estil familiar, que haurem anat aprenent, i assimilant en el que toqui, en la convivència diària.

Alhora, si som capaços de desenvolupar un estil matrimonial i familiar propi que tingui trets forts i nítids, identificables, la família política de banda i banda es veurà convidada a respectar aquesta identitat familiar i matrimonial que hem sabut generar i transmetre. Per contra, quan el nostre projecte vital sigui difús, els tercers, tant més com més ens apreciïn, se sentiran impel·lits a proveir-nos -fins i tot amb indegudes, encara que

benintencionades, intromissions-
d'un model a seguir.

Com la construcció d'aquest projecte comú, del nosaltres de què parlem, està essencialment integrada per renúncies i cessions mútues, és molt probable que alguns costums nous ens resultin aliens i ens costi al principi identificar-nos amb ells. No importa. Si hi ha amor i equilibri, és qüestió de temps. Així ens ha passat amb tants hàbits i pràctiques (de pietat, per exemple) que ens eren estranyes al descobrir-les, i que amb el temps es van integrar en la nostra vida fins a formar part del nostre jo.

En aquests primers anys haurem també de definir l'estil de vida respecte a l'ús del temps de descans i diversió, de les despeses; a la feina, en els plans conjunts, en la dedicació a algun voluntariat o tasca social, en la integració i acomodació de la vida de pietat -tant personal, com en

família-, i en molts altres camps d'actuació que aniran sortint.

Comunicació centrada en l'altre

La comunicació en la persona és omnicomprendensiva. Comuniquem amb tot i en tot moment, però no deixa de ser una tècnica millorable. No és aquest un lloc per a gaires aprofundiments, però pot ser útil centrar el tema de la comunicació matrimonial considerant-ne els objectius.

Quan la comunicació s'adreça a un propòsit immediat i efímer (que algú em compri un bé o contracti un servei, per exemple), l'interès està centrat en mi, mentre que la tècnica utilitzada es dirigeix a provocar un canvi en l'altre (que em compri); quan la comunicació persegueix un bé més intens i durador (una bona relació de feina), l'interès està centrat en la relació mateixa i la tècnica s'orienta a tots dos (jo cedeixo en

alguna cosa sense grans transformacions personals, però exigeixo que l'altre també ho faci); quan la comunicació va darrere d'una meta íntima i definitiva (estimar algú per sempre), llavors l'interès se centra en l'altre i la tècnica s'encamina cap a un mateix (jo vull canviar per fer-te feliç!).

Podria, doncs, afirmar-se que en la mateixa mesura que em centro en mi, exigiré a l'altre que canviï i s'adapti als meus desitjos; al contrari, si em centro en l'altre, intentaré canviar jo i adaptar-me a ell.

Aquest és l'enfocament adequat: "davant de qualsevol dificultat en la vida de relació tots haurien de saber que hi ha una única persona sobre la qual cal actuar per fer que la situació millori: un mateix. I això és sempre possible. D'ordinari, però, es pretén que sigui l'altre cònjuge qui canviï i gairebé mai no s'aconsegueix (...) si

vols canviar el cònjuge canvia tu primer en alguna cosa"[4].

Fecunditat d'amor i de vida

Els primers anys de matrimoni constitueixen el moment propici per posar els fonaments de l'amor. I el fonament natural de l'amor, de qualsevol amor, és la fecunditat. Tot amor és fecund, tendeix a expandir-se, és espiritual i materialment fèrtil. L'esterilitat mai no ha estat atribuït de l'amor. No és avar ni mesquí; la mesura de l'amor és estimar sense mesura, deia Sant Agustí.

Un amor que es basa en el càlcul, en el recompte, en la limitació és un amor que es nega a si mateix. Tot amor es desborda, és excèntric, convida a sortir d'un mateix, és ric en detalls, en atencions, en temps, en dedicació..., i també en fills, si Déu els envia, almenys en la intenció. Més enllà d'aquesta fecunditat genèrica, pròpia de qualsevol amor, el canal

natural, específic, el més propi, el que distingeix el matrimoni dels altres amors humans és la possibilitat de transmetre la vida: els fills. "Així, el començament fonamental de la família és el servei a la vida, el realitzar al llarg de la història la benedicció original del Creador, transmetent a la generació la imatge divina d'home a home (cfr. *Gn 5,1-3*)" [5].

En aquest terreny, per tant, el propi de l'amor és la fecunditat, almenys, de desig, ja que la biològica no sempre depèn de nosaltres, i de fet, hi ha matrimonis amb impediments per tenir-ne que són exemple de fecunditat, precisament en l'obertura profunda al cònjuge i tota la societat. Un amor matrimonial que es tanqués voluntàriament a la possibilitat de transmissió de la vida seria un amor mort, que es nega a si mateix i, per descomptat, no seria matrimonial.

Una qüestió diferent és el nombre: qui pot posar mesura a l'amor? ..., Més encara, qui pot jutjar i xifrar l'amor d'altres en un nombre? Cal ser molt cauts i no jutjar mai, ja que poden haver motius per espaiar els naixements dels fills (respectant la naturalesa mateixa de les relacions conjugals). Cal, però que quedi clar: el principi de l'amor és la fecunditat, no l'esterilitat. I els fills, com són persones, es pensen un a un amb llibertat i generositat, és a dir, amb amor.

Javier Vidal-Quadras

.....

[1] Sant Josepmaria, Apunts d'una tertúlia, Santiago de Xile, 7-VII-1974.

[2] M. Brancatisano, *La Gran Aventura*.

[3] Papa Francesc, Audiència general, 22-IV-2015.

[4] U. Borghello, *Las crisis del amor*.

[5] Sant Joan Pau II, Ex. Ap. Familiaris consortio, n. 28.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/els-primers-
anys-de-vida-matrimonial/](https://opusdei.org/ca-es/article/els-primers-anys-de-vida-matrimonial/) (31/03/2026)